

ЗМІСТ

Заходьте до нас знову!.....	6
Квартира № 41. Водяник, який врятував усіх.....	9
Квартира № 111. Відьмочка, яка зробила диво без чар.....	19
Квартира №1/12. Велетень, який усім заважав.....	31
Квартира № 102. Снігова людина, яку назвали ведмедем.....	42
Квартира №54. Чарівниця, яка посварилася з подругами.....	49
Квартира № 71. Вурдалак, який лаявся з упирем.....	58
Квартира №131. Повітруля, яка не їздила ліфтом.....	68
Квартира № 30. Кошій, який загубив цінну скриньку.....	78
Квартира № 90. Гном, якого ніхто не помічав.....	89
Квартира будь-яка. Ох, який жив усюди й ніде.....	100
І це ще далеко не все!.....	111

ЗАХОДЬТЕ ДО НАС ЗНОВУ!

Привіт усім, я ваш добрий знайомий Захар.

Ви вже знаєте, що мої мама з татом, Ксеня й Тарас, дають лад у великому будинку «Вау!». Тато тут за старшого охоронця, він дбає про безпеку. Я кажу правду: мешканці цього дому поки що бояться всього на світі. Хоча недавно весь світ жахався саме їх. Адже наших пожилців люди звикли називати монстрами.

Я теж їх боявся. Та вам уже відомо: нема кого й чого боятися в нашому домі. Адже його екзотичні мешканці самі часто приходять і розповідають свої історії. Як-от зараз вам, усім і кожному, хто тримає в руках цю книжку.

Інакше всі й надалі вважатимуть жителів будинку «Вау!» страшками чи кумедними, недолугими створіннями.

А це зовсім не так!

Звідки взявся будинок «Вау!» і чому він так називається

Зараз поясню. «Вау!» — так я скоротив слово «Вавилон». Це таке стародавнє місто, столиця Вавилонії. Не просто місто — найбільше місто свого часу. Як називають великі міста? Правильно, мегаполіси.

Слово «вавилон» означає «змішання». Саме тому наш великий будинок і назвали Вавилоном. Тут в одному місці зібралися та змішалися дуже різні істоти. Таких будинків зведено вже чимало. Інакше не розмістити химерних персонажів усіх казкових світів, які тільки існують. Тут ви зустрінете кого завгодно. Навіть того, про чие існування ніколи не здогадувалися.

Чому раніше вони не жили поруч з людьми? Все дуже просто: бо мешкали в паралельних світах. Аж раптом сталося величезне стихійне лихо.

Було так. Світи, яких ми не бачили раніше, влаштовані за своїми законами. Їх населяють різні істоти, добрі і злі, гарненькі і страшненькі. Кожна з цих істот має певні здібності, яких жоден у нашому світі не має. І якось вони почали з'ясовувати, чиї здібності сильніші. Особливо старалися чародії.

Тепер уявіть, що може зчинитися, коли на перетині світів починають мірятися силами. Уявили? Там усе сталося набагато гірше, ніж ви уявляєте! Бо ніхто не бажав визнати себе переможеним. Усе затрусилося, закрутилося, захиталося — і розкололося. Адже почався

могутній землетрус. І все довкола мешканців невидимих нами світів змішалося і зруйнувалося.

Щоб не загинути й не зникнути, ці створіння перебігли в наш світ і наш час. Нам, людям, довелося давати цьому раду й рятувати вцілілих.

Отак і почали зводити великі житлові комплекси. Тепер усі створіння змушені пристосовуватися до нового життя. Не одразу вдається. Та вони долають труднощі. Просять лише, щоб у їхнє життя не втручалися.

Ось чому мій тато стежить тут за порядком.

Я ж, коли побачив усе й усіх разом уперше, не стримався й вигукнув: «WOW!» — BAY! Це англійською. А українською значить: *ого-го, нічого собі, ух ти, оп-па.*

Ось так і прижилося «Bay!» — скорочена назва «Вавилону».

Ну, здається, усе пояснив. Бачу, вам укотре хочеться завітати до будинку «Bay!». Та знайте: у нас тут зчинився великий гармидер. Хто боїться, хай не заходить. Інших запрошую. Ми знов у «Вавилоні»!

КВАРТИРА № 41 ВОДЯНИК, ЯКИЙ ВРЯТУВАВ УСІХ

Водяникові Ляпці в нашому будинку жилося досить-таки незле.

Єдина проблема з ним — ім'я. Цей дідуган з довжелезною зеленою бородою і патлами з водоростей забув, як його звати. Спершу водяник узагалі не міг пригадати, хто він, і вважав себе старим жабурином. Хоча на жабу був зовсім не схожий. Але й тут він знайшов пояснення.

— Мене, — каже, — зачаклували вороги. Царівен можна перетворити на жаб. І таких, як я, — теж.

— Яких — таких? — допитувалася моя мама. — Скажи-но мені, хто ти такий. Хоча б приблизно.

Замість відповіді дідуган смикнув себе за бороду, пошкріб під нею нігтями, наморщив вузеньке зморшкувате чоло і сказав:

— Мені треба десь поспати. Так собі міркую, що може наснитися, ким я був колись.

Його швиденько прилаштували на канапі в холі. Патлатий дідуган незабаром захропів, ще й так гучно, аж на нього почали озиратись і запитувати, що то за один. Виявилося, доти ніхто не бачив справжнього водяника.

Це вже потім ми дізналися: русалка Руся таки впізнала дідугана. Та вони свого часу дуже сварилися. До всього, водяники вимагали від русалок, щоб ті їм корилися. Русалки того не бажали, тож чвари раз по раз ставали схожими на справдешні війни. А після великого вибуху і зсуву світів воювати нікому з наших мешканців не хотілося.

Коли старигань нарешті прокинувся, то покликав своїх батьків. Ну, я теж нагодився. Зручніше влаштувавшись на канапі, дідусь повів:

— Наснилося мені, нібито живу глибоко на дні замуленої річки, під товстим корчем. Та якщо перетворюся на сома й запливу туди — зору відкривається мій власний кришталевий палац. Довкола плавають риби й раки. Маю над ними всіма владу. Тому, здається, я царського роду.

— Схоже, ти справді водяник, — міркував тато вголос.

— Водяники злі, — нагадала мама. — А ця істота якась перелякана.

— Тут кожен злякається, — докинув я. — З переляку злий може нараз стати добрим. А добрий, навпаки, злим.